

Ten, girioj Širdžių, vienaragiai klajoja laisvai,
po cukraus vatos debesėliais – jų jaukūs namai.

Jie magiškoj žemėje slypi Saldžiųjų Svajū,
kur uolos minkštutės ir purios, pakvipusios braškių kremu.

Nevalgo jie košiu, špinatu, kaip dera pas mus,
o pusryčiams gauna sausainių ir kerta skanius pyragus.

Stebuklų tai žemė! Ledai ir saldainiai išvien,
todel vienaragiai linksmi ir laimingi – kasdien!

Bet karta... štai tokia džiaugsminga ir spindinėlų dieną
žiū – mažas drąsus vienaragis ten klaidžioja vienas.

Iš kur atsirado jis? Niekas gerai ir nežino –
iš pumpuro rožės, o gal iš padėto kiaušinio?

Kiaušinis? Palauk. Kas per žinios?

Vienaragiai juos dėda? Juk nieks supratimo neturi.
O gal magas ištraukė mažylį iš savo kepurės?

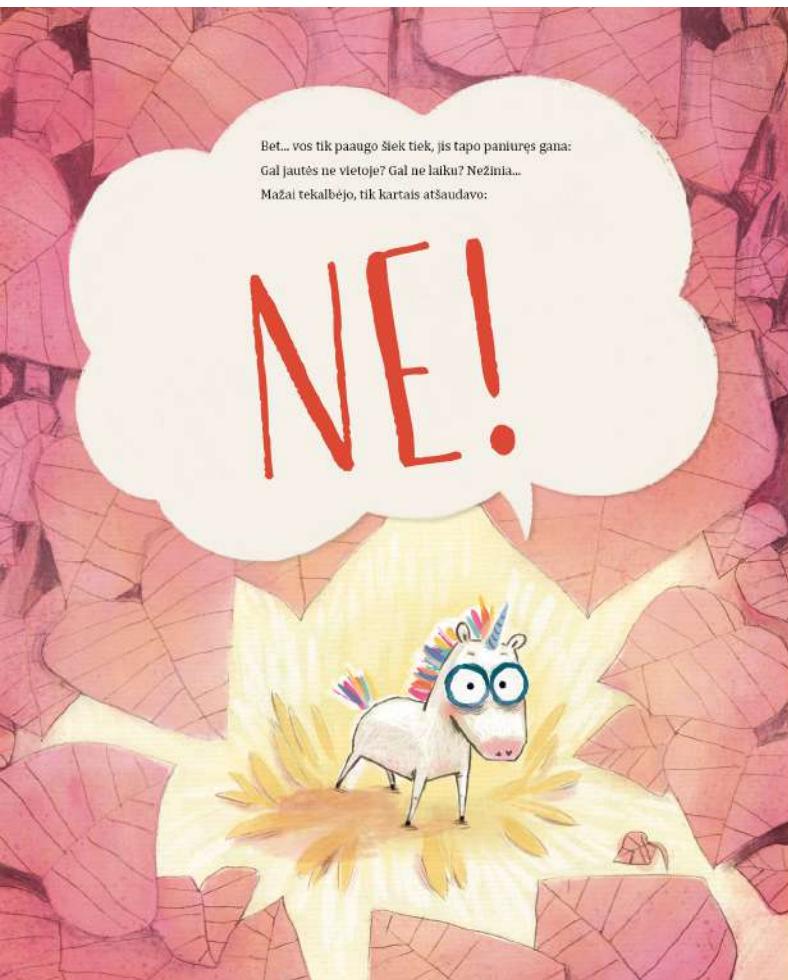

Nesvarbu...

Jis buvo toks mielas! Kai laigė ir žaidė žaviant,
juo džiaugės šeimyna, iš laimes švytejo tévali.

Nuo rago iki uodegos, nuo galvos iki kojų –
meiliusias, pūkuotas, tévai apie tokį svajojo!

NE!

Galvojo, šis žodis jam veikia
kaip magiškos kortos:

NE!

voniai,

NE!

maistui,

NE!

mokslui ir netgi

NE!

sportui.

Sakydavo NE taip dažnai, kad tetai pakluso net mintį:
– Ne vieNA-, o vieNERagu tave relikų vadinti!